

De com els dracs es van tornar pacífics al Regne de Verdissà.

Fa molt i molt de temps, en un reialme llunyà anomenat Verdissà, una munió de famèlics dracs tenien atemorits als pobres vilatans del regne. Les bèsties vivien a les muntanyes properes i tant de dia com de nit es divertien llençant potents flamarades d'aquí cap allà, perseguint ramats de béns o sobrevolant el poble el dia de mercat. Els hi era igual rostir un pastor amb les seves ovelles xisquetes i incendiar un tros de bosc, que socarrimar un bancal de ceba tendra i que la vila fes pudor una setmana sencera.

Molts dels homes més valents de la zona van intentar desfer-se d'aquelles indesitjables bèsties que es menjaven totes les gallines, caçaven els conills i es crusprien els porcs d'una bocinada. Però per la seva pròpia desgràcia, cap d'ells ho va aconseguir.

El temps va anar passant i generació rere generació, veien com la població de dracs creixia i la de vilatans minvava. No hi havia més remei que intentar sobreviure fos com fos.

Però un bon dia, l'hegemonia d'aquelles malèvoles bèsties es va acabar gràcies a la proesa i la valentia d'un petit vailet, anomenat Rebordonit. Voleu saber com s'ho va fer? Heus aquí la seva història!

En Rebordonit era un noiet nascut a Verdissà, descendent directe d'un dels defensors més destacats del Regne: el cavaller Xicoira. L'home era conegut pels quatre punts cardinals, a causa de la gran quantitat de vegades que havia intentat desfer-se dels maleïts dragons. Uns cops amb exèrcit i uns altres amb

feres salvatges; amb l'ajut de bruixes malvades i d'ogres pudents; amb foc i aigua i amb oli bullint. Quan semblava que la victòria arribaria a la propera investida, el pobre home, va morir despietadament a mans (o a fulles, millor dit) d'uns espinacs en mal estat. Va agafar un mal de panxa tan gran, que no ho va poder resistir i entre pet i rot i entre rot i pet, va haver d'abandonar la vida de cavaller i dedicar-se a cultivar el seu propi hortet. Va morir de vell mentre recollia préssecs madurs una tarda d'estiu. Què hi farem!

En Rebordonit, besnét del famós Xicoira, no mostrava pas aptituds innates per dedicar-se a ser cavaller. Molt menys actitud, amb el poqueta cosa que era i el poruc que semblava. Però un bon dia, contra pronòstic, va ser l'únic capaç d'acabar amb l'hegemonia dels dracs i de retornar la pau i la calma a un indret que feia massa temps que desconeixia què era el silenci i quina olor feien els prats verds. El petit noi, va passar a la història com l'únic que va trobar la manera de conviure pacíficament amb els últims dracs.

En Rebordonit, molt molest per l'actitud agressiva dels dracs i cansat d'escoltar les fatídiques i depressives històries que contaven els vells del reialme lamentant que no fos capaç de seguir el llegat del seu besavi, va decidir estudiar el comportament d'aquelles feres amb molta atenció i deteniment. No era un vailet que jugués amb els altres amb una pilota de drap ni tampoc feia batalles simulant que matava als dracs. Preferia llegir i rellegir els llibres i les anotacions del seu besavi Xicoira sota una figuera a l'estiu o a la vora de la llar de foc a l'hivern.

Després de totes les seves dures i llargues investigacions, va ser capaç d'arribar a una conclusió: els dracs vivien constantment enfadats i era per això, que treien

foc pels queixals i només trobaven consol en cremar qualsevol cosa que tinguessin al davant.

Va anar a parlar amb el monarca amb tot de papers sota el braç i li va dir que estava segur d'haver trobat la solució al greu problema que patien a la vila. El sobirà l'escoltava incrèdul però, davant la insistència del jove, va considerar oferir-li part del seu exèrcit.

En Rebordonit va ser anomenat cavaller immediatament i de cop i volta, es va trobar dirigint uns quants centenars d'homes armats de cap a peus i amb gran quantitat de munició, en direcció a la falda de les muntanyes per trobar-se cara a cara amb els enfurismats dracs.

Li tremolaven les barres i les cames li feien figa, però el convenciment que el seu pla funcionaria, li donava forces per continuar caminant. Durant el trajecte, va donar la seva primera ordre a la tropa que dirigia: tothom havia de deixar les armes que diuen, agafar un bon grapat de fruita i verdura i també havia de pensar un bon acudit que fes moltíssima gràcia abans de trobar-se amb els dracs. Ningú entenia res però van fer cas al cavaller que els comandava.

Un cop al camp de batalla, el Cavaller Rebordonit i la seva milícia, amb l'ajuda d'un enorme embut metàl·lic que li havia deixat la tavernera, van explicar els acudits, un a un, a tots els dracs i les dragones que volien rostir al seu exèrcit. Primer, aquelles enormes bèsties no entenien el que estava passant. Però, de seguida un dels dracs va començar a riure i ho va anar enganxant d'un drac a un altre. Les rialles va retronar de tal manera, que la terra va tremolar. Els hi va fer tanta gràcia tant d'acudit junt, que de les seves boques no en va sortir ni una

flamarada i molt menys una mica de fum. Només rialles i més rialles. Va ser llavors, aprofitant la distracció dels horrorosos monstres, quan el seu exèrcit va llençar als dracs tot de fruita i verdura per fer-los fugir ben lluny.

Però els dracs, entrenats i molt intel·ligents, de seguida es van adonar de la jugada i van deixar de riure de cop. Tots ells, van obrir la boca ben oberta amb la intenció d'incinerar la sana munició de l'exèrcit de Verdissà. Però no van ser prou ràpids i totes les fruites i les verdures van acabar dins d'aquelles bocasses plenes de dents esmolades.

Quina sorpresa! Mai havien tastat cap d'aquelles hortalisses! Ni tomàquets madurs, ni pomes brillants i tampoc figues dolces; no coneixien els enciams frescos, ni les bledes tendres i menys els préssecs turgents, el raïm gustós o els plàtans daurats... Absolutament tot, tot el que va caure a les seves boques era boníssim! Qui ho havia de dir? I és que els dracs mai abans havien inclòs ni fruita ni verdura a la seva dieta perquè preferien cruspír-se als vilatans greixosos dels pobles veïns o als pastors socarrats amb les seves pobres ovelles.

I des d'aquell dia, conegut com la "*Batalla Saludable*" del Cavaller Rebordonit, els dracs van deixar de menjar animals i persones i van incloure a la seva dieta cinc racions de fruita i verdura, afavorint la seva digestió i millorant el seu mal humor i van conviure pacíficament a Verdissà amb tots els seus vilatans, fins a la fi dels seus dies que ningú sap del cert, si mai els hi ha arribat.

Fi

Carme Guiu i Díaz